

soudu, aby je se zřetelem na § 468 c. ř. s. jako takové odmítl. Ježto šet tak nestalo, bylo odvolání soudem odvolacím dle §u 471 čís. 2, 473, 474, 2 c. ř. s. jako opozdžené odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá úplně stavu věci i zákonu. K vývodům rekursu jest dodati toto: Stěžovatel jest na omylu, domnívaje se, že vzhledem k předpisu §u 125 c. ř. s. nepočítá se do odvolací lhůty ještě také první den po soudních prázdninách a že věc má se tak, jakoby rozsudek procesního soudu byl býval doručen až první den po prázdninách, t. j. 26. srpna. Rozsudek v tomto nefciálnímu sporu doručen byl za soudních prázdnin, totiž 30. července 1925, čímž prodloužila se lhůta k podání odvolání podle §u 225 c. ř. s. o zbytek doby soudních prázdnin, ale jen o tuto dobu a ne také ještě o jeden další den. Počala tudíž čtrnáctidenní lhůta odvolací běžeti dnem 26. srpna 1925, tento den včítajíc, takže odvolání, podané osobně až 9. září 1925, bylo podáno pozdě.

Čís. 5603.

Pro nárok státní nemocnice v Praze na náhradu léčebních útrat proti chovateli psa, jímž byla léčená osoba pokousána, jest přípustným pořad práva.

Dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816 sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837 sv. 65 str. 94 sb. pol. zák. ustanovují veřejnoprávní povinnost majetného vlastníka vzteklého psa k náhradě útrat léčebních bez ohledu na zavinění.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, R I 1055/25.)

Helena P-ová, byvši pokousána psem, byla ošetřována v době od 6. do 21. srpna 1924 v Pasteurově ústavu všeobecné veřejné státní nemocnice na Král. Vinohradech. Ošetřovné činilo 336 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Česká finanční prokuratura v Praze jménem nemocnice — správně nyní jménem eráru — na žalovaném náhrady této částky podle §§ 1320 a 1042 obč. zák., tvrdíc, že Helena P-ová pro nemajetnost útraty zaplatiti nemůže a že pes, který ji pokousal, náležel žalovanému a že žalovaný psa náležitě neopatřil. K námitce nepřípustnosti pořadu práva **s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu odmítl, **r e k u r s n í s o u d** zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Náhradní nárok žalobou vymáhaný jest nárokem soukromoprávním, opírajícím se o předpisy občanského zákona, o němž podle §§ 1042, 1320 a 1338 obč. zák. jen soudům náleží rozhodovati, byť i šlo o poplatek původně rázu veřejnoprávního. V tom smyslu rozhoduje nejvyšší soud du-

sledně a jednotně (srovn. na př. rozhodnutí čis. 110, 431 a 4628 sb. n. s.). Nesejde na tom (což uvádělo první soud a žalovaného v omyl), že otázkou náhrady léčebných nákladů obíraly se již také správní úřady, že okresní správa politická výnosem ze dne 25. března 1925 žalovanému náhradu ošetřovného uložila, že naproti tomu zemská správa politická výnosem ze dne 1. června 1925 žalovaného z povinnosti k náhradě ošetřovného z toho důvodu sprostila, že pes byl zdravý, a nesejde na tom, že nemocnice dalšího opravného prostředku nepodala, nýbrž svůj nárok pořadem práva vymáhati se jala. Úřady správní řešily totiž v oboru vlastní působnosti otázku náhradní povinnosti s hlediska dále uvedených dekretů dvorské kanceláře, tedy s hlediska docela jiného, než ji bude řešiti soudům. Úřadům správním sešlo jen na tom, zda byl pes vzteklý, neb aspoň vzteklinou podezřelý, či zdravý, kdežto u soudů tato otázka co do povinnosti k náhradě léčebných útrat vůbec v úvahu nepřichází. Předpis Šu 1320 obč. zák. nestanoví snad ručení za výsledek, nýbrž jen ručení za zavinění, ale s přesunutým břemenem průvodním v ten rozum, že chovatel zvířete musí dokázati, že pečoval o potřebné opatření, neb o potřebný dohled. Výjimkou z této zásady stanovily však dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816, sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837, sv. 65 str. 94 sb. pol. zák., že při škodě, způsobené vzteklými psy, jest majetný vlastník psa povinen k náhradě veškerých léčebných útrat osob, které byly psem pokousány. Takový nárok na náhradu nákladů léčebných — při vzteklých psech — má ovšem ráz veřejnoprávní. (Srv. Randa — náhrada škody str. 79 a také Stubenrauch k Šu 1320). Stěžovatel tvrdí sice, že tyto dekrety byly zrušeny zákonem o nakažlivých nemocech zvířecích a že podle »speciálních zákonů« (které však opomenul citovati) byl by jen tenkrát povinen hraditi léčebné, kdyby jeho pes byl skutečně nemocný, neb aspoň podezřelý. Tomu by tak bylo, kdyby šlo o použití oněch dekretů, kdyby tedy nezáleželo na zavinění žalovaného. Stěžovatel tvrdí dále, že jen tenkrát přišel by v úvahu soukromoprávní nárok veřejné nemocnice na náhradu ošetřovného, kdyby byl takový nárok administrativními úřady zásadně uznán. Ale v tom jest na omylu, protože směsuje ručení podle oněch dekretů se strany jedné a ručení podle občanského zákona se strany druhé. Zdali jsou tu zákonné předpoklady předpisů §§ 1042 a 1320 obč. zák., bude teprve úkolem rozhodnutí sporu. Za tohoto stavu věci netřeba se vůbec obíratí předpisy o úpravě veřejnoprávních poměrů všeobecných veřejných nemocnic v Čechách, najmě zákonem ze dne 5. března 1888, čis. 19 z. zák., na nějž se rekursní soud odvolává.

Čís. 5604.

Lze sice postoupiti i budoucí pohledávky, ale jen tehdy, jsou-li již určeny neb určitelný alespoň co do osoby dlužníka.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1925, Rv I 899/25.)

Žalobu firmy proti bance o zjištění, že není po právu postoupení pohledávek Ludvíkem H-em žalované bance o b a n i ž š í s o u d y z a m í t l y, odvozující oprávnění Ludvíka H-a k postoupení sporných pohle-